

ת"פ 4612/07/22 - מדינת ישראל נגד הרצל שמאמי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30 ביולי 2023

ת"פ 4612-07-22 מדינת ישראל נ' שמאמי

לפני כבוד השופט בני שגיא, סגן נשיא
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ליהי מלצמן
נגד

הנאשם הרצל שמאמי
ע"י ב"כ עו"ד שי לוי

מזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות בנשק (החזקת נשק, מחסנית ותחמושת) לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) ובעבירת בנשק (הספקת נשק, מחסנית ותחמושת) לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין.
 2. הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים כלל את תיקונו של כתב האישום מבלי שגובשה הסכמה לעניין העונש, ובהקשר זה טען כל צד על פי מיטב שיקול דעתו.
 3. על פי כתב האישום המתוקן, בין הנאשם בין ס.מ קיימת היכרות רבת שנים. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום ועובר לכך, במשך תקופה שאינה ידועה למאשימה, החזיק הנאשם שלא כדין בביתו בחדרה, או בסמוך לבית, בנשק שסוגל לירות ובכוחו להמית אדם מסוג אקדח חצי אוטומטי STAR בעל קליבר LR 22, במחסנית המתאימה לאקדח ובה לפחות 8 כדורים שבכוחם להמית אדם, וכן בקופסת מתכת ובה 38 כדורי קליבר LR 22 שבכוחם להמית אדם(להלן - **האקדח והתחמושת**).
- ביום 18.6.22, סמוך לשעה 7:30 בבוקר, כשהוא מצוי בביתו שבפתח תקווה, ניסה ס.מ ללא הצלחה ליצור קשר טלפוני עם הנאשם על מנת שיספק לו נשק. בהמשך, שלח ס.מ לנאשם שתי הודעות לטלפון הנייד של הנאשם שתוכןן "**חורחה אתה. ער**". סמוך לשעה 7:45 התקשר ס.מ לנאשם והשניים שוחחו וקבעו להיפגש בסמיכות לביתו של הנאשם בחדרה. סמוך לשעה 8:30, בהגיעו לאזור הסמוך לבית הנאשם, התקשר ס.מ אל הנאשם והמתין לו ברכב בהמשך הרחוב. הנאשם יצא מביתו והשניים נפגשו ושוחחו, כאשר במהלך השיחה ביקש ס.מ מהנאשם כי יספק לו נשק ותחמושת. בהמשך לבקשתו של ס.מ, פנה הנאשם לביתו או למקום סמוך לו על מנת לספק לס.מ את מבוקשו. ס.מ המתין ליד הרכב, ומספר דקות מאוחר יותר חזר הנאשם לכיוון הרכב כשהוא נושא באופן מוסתר על גופו את האקדח והתחמושת, ומסרם לס.מ בתוך שקית בלא רשות כדין.

בחלוף כעשרים דקות, סמוך לשעה 9:36, נפרדו השניים, ס.מ נסע מהמקום לכיוון דרום והנאשם שב לביתו.

סמוך לשעה 10:15 הגיע ס.מ לבנין ברחוב הרי גלעד 9 ברמת גן וירה למוות באמצעות האקדח והתחמושת ביוסף יוספיה ז"ל.

4. למען השלמת התמונה הכללית, יצוין כי התביעה הגישה כתב אישום, בהליך נפרד, כנגד ס.מ, שם ייחסה לו עבירת רצח בנסיבות מחמירות.

לא הייתה מחלוקת כי הנאשם שבפניי, בזמן הספקת הנשק לס.מ, לא ידע על כוונתו של ס.מ. לרצוח את המנוח.

תסקיר שרות המבחן

5. מתסקיר שרות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם עלו הנתונים הבאים: הנאשם, בן 71, נשוי, אב לארבעה ילדים וסב לנכדים, מתגורר עם אשתו בחדרה, עבד טרם מעצרו בתחום של מוצרי חשמל. סיים 12 שנות לימוד עם תעודת מקצוע בתחום החשמל, שירת בצבא שירות מלא וכן שירות מילואים. לאורך השנים שמר על רצף תעסוקתי ועבד כשכיר בעבודות שונות, בגיל 67 יצא לפנסיה לאחר 15 שנות עבודה כמנהל אחזקה בדיור מוגן. לאחר הפסקה של כמה שנים החל לעבוד בחנות חומרי מוצרי חשמל עד למעצרו.

הנאשם אובחן כמתמודד עם פוסט טראומה ועם דיכאון קליני, ותואר כי לאורך השנים מצבו הבריאותי והנפשי היה יציב אולם מאז מעצרו חלה התדרדרות במצבו הנפשי. במסגרת המעצר ובהתייעצות עם פסיכיאטר, החל ליטול טיפול תרופתי נוגד חרדה ודיכאון, אותו המשיך ליטול גם לאחר השחרור בהמלצת פסיכיאטר פרטי. במקביל, פנה הנאשם לקופת החולים על מנת להשתלב בטיפול פסיכולוגי והוא מצוי ברשימת המתנה. הנאשם הסביר כי החזיק בנשק מזה שנים כחלק מתחביב של איסוף חפצים ישנים, ושלהל כוונה פלילית או כוונה לעשות שימוש בנשק. הנאשם תיאר בפני שרות המבחן כי סבר שס.מ מעוניין באקדח לצורך תחושת ביטחון ועל רקע חובות כספיים שצבר.

שרות המבחן התרשם כי הנאשם הצליח להתבונן באופן ביקורתי על התנהלותו, מגלה הבנה לפסול במעשיו, ומביע תחושות כנות של צער וכאב על מותו של המנוח. לצד זאת, שרות המבחן התרשם מהתייחסות מצמצמת של הנאשם לנסיבות ביצוע העבירה, וההערכה היא כי לנאשם קושי בהפעלת שיקול דעת ובהצבת גבולות חיצוניים במסגרת הקשרים חברתיים. בבחינת הסיכון להישנות ביצוע עבירות העריך שרות המבחן כי קיים סיכון נמוך להישנות עבירות דומות וברמת חומרה נמוכה.

לאור האמור המליץ שרות המבחן על ענישה מוחשית בדמות מאסר בעבודות שירות לצד מאסר על תנאי והתחייבות.

ראיות לעונש

6. מגיליון הרישום הפלילי של הנאשם עולה כי ביצע עבירת אלימות בשנת 2009, בגינה נדון לעונש מאסר לריצוי בדרך של עבודת שירות.

7. בנו של הנאשם תיאר בעדותו לעונש את הדברים הבאים: **"מאז שאבא עבר את כל התהליך, הוא באמת במצב נפשי מאוד גרוע. הוא על כדורים פסיכיאטריים ולא אותו בן אדם. הוא איבד את זה. אין לו יום ואין לו לילה. הוא כל הזמן בוכה על מה שהוא עשה ועל הטעות שעשה. באמת לא הייתה שום כוונה. הוא אבא שתמיד אוהב לעזור, הוא אדם טוב ואין בו שום רוע. הוא אדם שיש בו תמיד נתינה. הילדים**

והנכדים, יש לי ילדה עם צרכים מיוחדים הקשורה אליו כמו בחבל הטבור. במשך שלושת חודשי המעצר זה היה סבל נוראי בשבילה ובשבילנו. היא כל הזמן חיפשה אותו." (פרו' עמ' 13, ש' 20)

8. יצוין כי במסגרת טיעוני הצדדים לעונש ביקשה התביעה להגיש גם הצהרת נפגעת עבירה שנכתבה ע"י אלמנתו של יוסף יוספיה ז"ל, שכאמור נורה למוות באמצעות האקדח אותו סיפק הנאשם, אך ההגנה התנגדה לכך.

ב"כ התביעה סברה כי אף שמדובר בפרשנות מרחיבה למונח נפגע עבירה לפי סעיף 2 לחוק זכויות נפגעי עבירה, יש מקום בתיק זה, נוכח נסיבותיו החריגות, לאפשר את קבלת ההצהרה. לחילופין עתרה התביעה לראות בהצהרה כ"ראיה אחרת" בהתאם לסעיף 187(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982.

ב"כ ההגנה סבר כי מדובר בפרשנות מרחיבה למונח נפגע עבירה שאינה מתאימה בנסיבות העניין, ושלל גם את האפשרות "לעקוף" את הרחבת המונח באמצעות פנייה לסעיף 187(א) לחוק סדר הדין הפלילי.

סעיף 2 לחוק זכויות נפגעי עבירה מגדיר "נפגע עבירה" כך: **"מי שנפגע במישרין מעבירה, וכן בן משפחה של מי שהעבירה גרמה למוות, למעט החשוד, הנאשם או הנידון"** (ההדגשה שלי - ב.ש.). בענייננו מדובר כאמור בנאשם שסיפק נשק לאחר, וכשעתיים לאחר מכן אותו אחר ירה למוות ביוסף יוספיה ז"ל. בהעדר מחלוקת בדבר חוסר ידיעתו של הנאשם אודות כוונותיו הקטלניות של ס.מ, ונוכח "הנתק" בין אירוע הספקת האקדח (המגולם בכתב האישום שבפניי) לבין אירוע הרצח (המגולם בכתב האישום שהוגש נגד ס.מ) דומני כי לא ניתן לראות באלמנתו של מר יוספיה כמי שנפגעה **במישרין** מעבירת הספקת הנשק שבוצעה בתיק שבפניי, ומכאן שאין בידי לקבל את עמדת התביעה בהקשר זה. אין בידי לקבל אף את עמדתה החלופית של התביעה לפיה יש לראות בסעיף 187(א) לחסד"פ ככזה היוצר מסלול עוקף להוראת סעיף 2 לחוק זכויות נפגעי עבירה, המהווה דין ספציפי לצורך הגשת הצהרות קורבנות עבירה. לצד זאת, אומר את הברור מאלו: לא בכל אירוע בו מבוצעת עבירת נשק ניתן "לעקוב" אחר תוצאתה הקטלנית של העבירה, ואילו במקרה שבפניי כעת, ניתן לעשות כן. הדברים משליכים על קביעת המתחם באופן שניתן לומר שפוטנציאל הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם התממש בצורה הקשה ביותר שניתן להעלות על הדעת, ועל כך ארחיב בהמשך.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

9. ב"כ המאשימה, עו"ד מלצמן, עמדה בטיעונה על הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה ובהם שמירה על חיי אדם, שלמות גופו ונפשו של הציבור, שמירה על הסדר הציבורי ואורח החיים התקין. התובעת סברה כי מדובר בתיק ייחודי בחומרתו וכך טענה: **"בשונה מתיקי נשק רבים בהם נשק נתפס בעקבות חיפוש או מידע מודיעיני או מבצעי סוכן, הנשק כאן נתפס בעקבות שימוש בו, בעקבות רצח, ולכן אנו טוענים שאנו ברמה הגבוהה ביותר של הספקת נשק מסוג זה"** (פרו', עמ' 14, ש' 5). עוד עמדה התובעת על מגמת החמרה בעבירות הנשק, הבאה לידי ביטוי הן בתיקון 140 לחוק העונשין והן בפסיקתו של בית המשפט העליון שהגדירן כמכת מדינה ומצב חירום של ממש, תוך שהציגה פסיקה המתארת את התפתחות המגמה. בבחינת נסיבות ביצוע העבירה עמדה התובעת על החומרה הטמונה בעובדה כי הנשק סופק עם מחסנית וכמות גדולה של כדורים, וכן על העובדה כי עד היום הנאשם לא שיתף פעולה עם המשטרה ביחס למקור הנשק. התובעת דחתה בטיעונה טענות אפשריות של ההגנה הנוגעות להיותו של הנשק "נשק אספנות" ומשך החזקתו.

על כלל הנתונים שהוצגו וכן פסיקה והנחיית פרקליט המדינה, עתרה התובעת לקבוע מתחם הנע בין 50 ל-70

חודשי מאסר.

באשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם סברה כי יש למקומו בתחתית המתחם נוכח גילו, רישומו הפלילי שהתיישן, לקיחת האחריות והבעת החרטה וכן החיסכון בזמן ציבורי. התובעת סברה כי יש לדחות את המלצת שרות המבחן ועתרה לגזירת עונש של 50 חודשי מאסר, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

10. ב"כ הנאשם, עו"ד שי לוי, סבר כי לא ניתן ללמוד על חומרה יתרה בעניינו נוכח סמיכות הזמנים שבין אספקת הנשק לשימוש בו, וכך טען "הנשק הזה למרבה הצער, ובסמיכות זמנים באמת מטרידה, בין הספקת הנשק של הנאשם לבין האירוע שמיוחס לאדם אחר, וגרם לטראגיות קשה. אבל, אנחנו חייבים להבין דבר אחד, וגם עליו אני חושב שאין מחלוקת. כל הספקת נשק גלום בה פוטנציאל לגרימת נזק, ולו הגרוע ביותר. עניין סמיכות הזמנים הוא לאו דווקא הנסיבה המחמירה, כי יכול והיה משתמש בנשק זה אותו אדם שבוע לאחר מכן, זה לא מעלה או מוריד מחומרת עבירת הספקת הנשק בפועל, למה שקרה" (פרו', עמ' 17, ש' 11).

עוד עמד הסנגור על מיהותו של הנאשם ועל השפעת המעצר והאירועים מושא כתב האישום על חיו.

באשר למתחם העונש ההולם, ועל יסוד פסיקה שהציג, סבר הסנגור כי יש לקבוע מתחם הנע בין 10 ל-36 חודשי מאסר, תוך שיש מקום לסטות גם ממתחם זה, בין היתר על רקע גילו המתקדם של הנאשם ומצבו הרפואי. הסנגור סמך ידו בעתירה לסטייה ממתחם העונש הן על המלצת שרות המבחן שבחן את מצבו האישי והמשפחתי של הנאשם, והן על עדות בנו של הנאשם על השפעת העונש על הנאשם ומשפחתו, ובכללם נכדתו של הנאשם - ילדה צעירה עם צרכים מיוחדים הקשורה מאוד לנאשם.

לאור האמור עתר הסנגור לאמץ את המלצת שרות המבחן ולהטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות, לצד צו מבחן.

11. הנאשם בדברו האחרון מסר את הדברים הבאים: "אני מתנצל בפני המשפחה (בוכה...) לא ידעתי כלום, לא הכרתי את האדם, לא ראיתי אותו מעולם, לא ידעתי את הכוונות של האדם השפל הזה. הוא ניצל אותי וכואב לי על מה שהוא עשה לאנשים האלה. מה הוא עשה לו שהיה צריך להרוג אותי? לא הבנתי. כואב לי עליהם. הוא פשוט הרג אותי. לא ידעתי. מסכן המנוח, לא הכרתי, לא יודע. הוא לא אמר לי כלום, כלום. זה גמר אותי. אני מושפל, אני מצטער, אני מתבייש. אני מתבייש. לא ידעתי כלום" (פרו', עמ' 20, ש' 14).

דין והכרעה

12. בית המשפט העליון עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על מגוון הערכים המוגנים הנפגעים כתוצאה מעבירות הנשק, שהמרכזי בהם - הצורך בשמירה על שלום הציבור ובטחונו. עוד עמד בית המשפט העליון, וביתר שאת בתקופה האחרונה, על הצורך בהעלאת רף הענישה בעבירות מסוג זה נוכח פגיעתן הקשה בציבור.

וכך נקבע, בין היתר: "עבירות הנשק הפכו זה מכבר למכת מדינה. חומרתן היתרה של עבירות אלה, פגיעתן הקשה והשפעתן על תחושת הביטחון של כלל אזרחי המדינה, זכו להתייחסות נרחבת בפסקי דין רבים של בית משפט זה. צוין כי עבירות אלה מייצרות במהותן איומים וסיכונים משמעותיים לשלום הציבור וביטחונו

(ראו: ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' גנאים, פסקה 11 (29.3.2022)), והן מהוות בסיס לביצוע פעילות עבריינית, פשיעה לאומנית ופעולות טרור מסכנות חיים (ראו: ע"פ 309/22 מדינת ישראל נ' ביאדסה, פסקה 6 (10.5.2022)). זמינותם ונגישותם של כלי נשק בלתי חוקיים מאפשרות שימוש תדיר בנשק ככלי לפתרון סכסוכים, לעיתים תוך ירי באזורי מגורים, וגביית קורבנות בגוף ובנפש" (ע"פ 579/22 מדינת ישראל נ' טחאינה (13.6.2022)).

עוד נקבע כי יש לראות את תופעת הסחר הבלתי-חוקי בנשק בחומרה רבה, בהיותה יוצרת "שוק" מחתרתי וסוללת את הדרך לפעילות אלימה ובלתי חוקית. ניסיון החיים מלמד כי נשק שמקורו מפוקפק מוצא את דרכו לידיים עברייניות. סחר בלתי חוקי בנשק מהווה אפוא נדבך משמעותי בשרשרת עבירות בנשק, וגדיעתו מהווה תנאי הכרחי למיגורם של מעשי אלימות חמורים [ראו ע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל (4.12.2011); ע"פ 4154/16 דהוד נ' מדינת ישראל (19.01.2017)].

אני ער לעובדה שאין עסקינן בסחר במובנו הרגיל, דהיינו הספקת נשק כנגד תשלום, אך עדיין - מעשהו של הנאשם הוביל לאותה תוצאה של העברת הנשק בין גורמים שונים, ללא יכולת שליטה על הנעשה באותו נשק בהמשך.

13. מגמת ההחמרה בענישה בעבירות הנשק באה לידי ביטוי גם בחקיקה, במסגרת תיקון 140 לחוק העונשין שנכנס לתוקפו ביום 8.12.21. סעיף 144 (ז) לחוק העונשין קובע עונשי מינימום ביחס לעבירות נשק שונות ובהן העבירות מושא ההליך שבפני, באופן שהעונש שיושג לא יפחת מרבע העונש המרבי שנקבע לעבירה, אלא מטעמים מיוחדים שיירשמו, וכי עונש מאסר זה בהיעדר טעמים מיוחדים לא יהיה כולו על תנאי. אין חולק כי העבירות בעניינו בוצעו לאחר תיקון החוק כך שהעונש הקבוע בצידה של עבירת ההספקה עומד על 15 שנות מאסר, ובצידה של עבירת ההחזקה עומד על 7 שנות מאסר, ועונשי המינימום עומדים על 45 חודשי מאסר ו-21 חודשי מאסר בהתאמה, שאפשר כי יושתו בחלקם על תנאי.

14. בבחינת נסיבות ביצוע העבירה נתתי דעתי לנתונים הבאים:

א. **כמות כלי הנשק, טיבם ועוצמת הנזק הגלומה בהם** - הפסיקה הבחינה בין כלי נשק מאולתרים לבין כלי נשק "תקינים", בין אקדחים לבין רובי סער, בין מטעני חבלה מסוגים שונים, ובין רימונים מסוגים שונים (הלם, רסס, סינור). במקרה דנן, ובשים לב לעובדה כי מדובר באקדח "תקני" ובתחמושת מתאימה, נראה כי מדובר ברמת חומרה שאינה ברף הנמוך, ויש לשקלל במתחם נתון זה.

ב. **נגישות הנאשם לנשק** - ניתן לעמוד על פרק הזמן הקצר שעבר מרגע בקשתו של ס.מ. לרגע הספקת האקדח והתחמושת, ולשקללו במסגרת המתחם.

ג. **הספקת תחמושת** - העובדה כי הנאשם סיפק יחד עם הנשק גם תחמושת בהיקף רב (46 כדורים) מהווה נסיבה לחומרה, שאף אותה יש לשקלל במסגרת המתחם.

ד. **התממשות הנזק** - אין מחלוקת כי הנשק שסופק ע"י הנאשם לאותו אחר הוא הנשק שגרם למותו של יוסף יוספיה ז"ל. במובן זה, בשונה מתיקי נשק אחרים שבהם פוטנציאל הנזק לא מתממש (בין אם כי טרם התממש ובין אם כי לא יוכל להתממש, למשל במקרה של מכירה לסוכן), כאן התממש הפוטנציאל הגלום בכל עסקת נשק. נתתי דעתי לטענת הסנגור בהקשר זה, אולם אין בידי לקבלה. חלק גדול מעבירות הנשק מפוענח בדרך של "תיקי סוכן". באותם מקרים, רוכשים סוכנים משטרתיים מעבריינים נשק, ובהמשך,

מוגשים כתבי אישום כנגד אותם עבריינים. בגזרי הדין הניתנים בפרשות אלה, ניתן משקל ממתן בענישה לעובדה כי הנשק הגיע לידיה של המשטרה ולא מצא דרכו לידיים עברייניות, ומכאן שפוטנציאל הנזק הגלום בו - לא מומש. שונים הם פני הדברים בענייננו, ודומה כי הדברים ברורים.

15. הנאשם כאמור ביצע שתי עבירות בנשק: **הראשונה** - באה לידי ביטוי החזקת האקדח והתחמושת לתקופה שאינה ידועה; **השנייה** - באה לידי ביטוי הספקת האקדח והתחמושת לס.מ.

כנקודת מוצא לסקירת הפסיקה יש להתייחס לעמדת בית המשפט העליון, כפי שבאה לידי ביטוי בע"פ 5602/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.9.2022). במסגרת הליך זה קבע בית המשפט העליון כי מתחם הענישה לנאשם בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 חודשי מאסר ל-42 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נלווים (סעיף 16 לפסק הדין). אין חולק כי עבירה של עסקה אחרת בנשק המוצאת ביטוי בהספקתו לאחר [בהתאם לסעיף 144(ב) לחוק העונשין] חמורה יותר מעבירה של נשיאת נשק [בהתאם לסעיף 144(ב) לחוק העונשין] כך שברור כי הרף התחתון של מתחם הענישה לעניין הספקה צריך להיות גבוה מ-30 חודשי מאסר.

בנוסף, ראיתי להפנות לפסקי הדין הבאים:

ע"פ 6383/21 **קריף נ' מדינת ישראל** (13.2.2022) - פסק הדין עוסק בערעורם של שלושה מתוך ארבעה נאשמים באותו התיק. המערער השני, שהורשע בעבירה של עסקה אחרת בנשק, הוא הרלוונטי לענייננו. המערער הורשע לאחר שמסר לאחד המעורבים האחרים אקדח הזנקה מוסב שיורה ובכוחו להמית אדם. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם הנע בין 30 ל-60 חודשי מאסר** וגזר על המערער עונש של 36 חודשים לצד ענישה נלווית. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

ת"פ 54444-04-22 **מדינת ישראל נ' מחאמיד** (26.12.2022) - בעניינו של נאשם 2 - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות בנשק של עסקה אחרת והחזקה. על פי כתב האישום המתוקן, הנאשם סיכם עם אחיו, מועתסם, כי יספק לו אקדח. בהמשך, עדכן מועתסם את אחיהם, ג'מיל, בפרטי העסקה והעביר לג'מיל סך של 35,000 ₪ עבור האקדח. הנאשם קיבל לידי אקדח חצי אוטומטי מסוג FN, ולאחר שקיבל את הכסף מג'מיל מסר את האקדח למועתסם. בית המשפט קבע **מתחם הנע בין 36 ל-60 חודשי מאסר**, וגזר על הנאשם **48 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית**.

ביחס להחזקת הנשק בלבד:

ע"פ 6332/22 **פדידה נ' מדינת ישראל** (16.2.2023) - המערער הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של החזקת נשק בכך שהחזיק במשאית שבבעלותו אקדח הזנקה שהוסב לירי תחמושת ובו מחסנית עם 8 כדורים. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם הנע בין 11 ל-30 חודשי מאסר**, וגזר עליו 11 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. ערעורו לבית המשפט העליון התקבל באופן שעונשו הופחת, נוכח נסיבותיו האישיות, כך שעונשו יעמוד על 9 חודשי מאסר לריצוי על דרך של עבודות שירות.

ע"פ 2482/22 **מדינת ישראל נ' אחמד קדורה** (14.04.2022) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של החזקת נשק בצוותא עם אחר, לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, בכך שהחזיק באקדח מסוג "גלוק", מחסנית עם כדורים ורימון הלם. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 10 ל-36 חודשי מאסר**, והשית עליו 10 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית, וזאת בשים לב למשך הזמן הקצר שבו

הוחזק הנשק (ימים ספורים), לשיתוף הפעולה של המערער עם רשויות אכיפת החוק, הגם שהאקדח לא נתפס, להודאתו המיידית, לגילו הצעיר (19 שנים) ולעברו הנקי. ערעור על קולת העונש שהגישה המדינה לבית המשפט העליון התקבל והעונש הוחמר ל-18 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 2015/21 **אזברגה נ' מדינת ישראל** (9.12.2021) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של החזקת נשק בכך שנהג ברכב כשהוא מחזיק עמו שלא כדין שני אקדחים. בית המשפט המחוזי קבע בעניינו **מתחם הנע בין 12 ל-30 חודשים** וגזר עליו 16 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

ע"פ 2141/21 **חניני נ' מדינת ישראל** (3.5.2021) - המערער הורשע, על פי הודאתו, בהחזקת נשק לפי סעיף 144(א) רישא ותחמושת לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק העונשין. המערער הצטייד באקדח אוויר שבוצעו בו שינויים שמאפשרים ירי של תחמושת בקליבר 7.65 מ"מ ובכדורים תואמים - ללא רישיון כדין. המערער נתפס בחצר קרובה לביתו, כשהוא נושא את האקדח על גופו ובתוכו ארבעה כדורים. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 12 ל-30 חודשי מאסר בפועל**, וגזר על המערער 20 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהגיש המערער לבית המשפט העליון נדחה.

קביעת מתחם העונש ההולם

16. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי בעניינינו ונוכח המסגרת העובדתית, ראוי לקבוע מתחם עונש כולל לשתי העבירות, ולאחר שקלול הנתונים שפורטו לעיל, ראיתי לקבוע מתחם **הנע בין 38 חודשי מאסר ל-60 חודשי מאסר**.

קביעת העונש המתאים

17. התביעה סברה כי צבר נתוניו של הנאשם מצדיק את אימוץ הרף התחתון של המתחם שייקבע, ההגנה לעומתה סברה כי יש בצבר נתוניו של הנאשם הצדקה לחריגה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום (או פוטנציאל השיקום). עמדתי דומה לעמדת התביעה, ואסביר:

בית המשפט העליון עמד לא אחת על הצורך בהעדפת שיקולי הרתעה על שיקולי שיקום בעבירות נשק. לנתון זה יש להוסיף כי תסקיר שרות המבחן, שאין חולק כי הוא תסקיר חיובי, אינו מלמד על הליך שיקום במובנו הקלאסי, אלא בטיפול בבעיות שונות עמן מתמודד הנאשם, בין אם יש להן קשר לביצוע העבירה ובין אם לאו.

בנסיבות אלה, אין מקום לטעמי לסטות מהרף התחתון של מתחם הענישה מטעמי שיקום, אך יש להביא בחשבון את נתוניו החיוביים של הנאשם, ככאלה המצדיקים קביעת עונש מתאים בסמוך לרף התחתון, ובהם: הודאתו במיוחס לו והחיסכון בזמן ציבורי; העובדה כי לחובתו הרשעה אחת בלבד בגין עבירה שבוצעה לפני כ-14 שנה (בגינה נדון לעונש מאסר בעבודות שירות); נתוניו האישיים כפי שעלו מטיעון בא-כוחו ומתסקיר שרות המבחן, וכן מצבו הרפואי והנפשי כעולה מעדות בנו. בחנתי גם את טענת הסנגור בדבר המשקל שיש ליתן למצבו הבריאותי, ואסתפק בכך שאציין כי עניינו אינו דומה לעניין **לופוליאנסקי** או לעניין **צבי בר** אליהם הפנה הסנגור, מה גם שבמקרה דנן, אין המדובר בפער של שנים רבות בין מועד ביצוע העבירה לבין מועד העמדה לדין וגזירת הדין.

אין ספק כי כניסה למאסר שאינו קצר, בגיל מבוגר, אינו אירוע קל או פשוט. יחד עם זאת, ניתן היה לצפות, דווקא בשל גילו המתקדם של הנאשם, כי יפעל ביישוב דעת ובהתאם להוראות החוק.

18. על יסוד כלל השיקולים שפורטו ראיתי למקם את הנאשם בסמוך לחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם ולהטיל עליו את העונשים הבאים:

א. 40 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו שבין 20.9.22-23.6.22. הנאשם יתייצב ביום 10.10.23 בשעה 09:00 במתקן ניצן או במתקן אחר עליו יורה שב"ס בהליך המיון המוקדם, ככל שייערך כזה.

ב. 9 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת נשק מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת נשק מסוג עוון.

ד. קנס בסך 5,000 ₪ לתשלום עד ולא יאוחר מיום 1.1.24 או 25 ימי מאסר תמורתו.

ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או תביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, י"ב אב תשפ"ג, 30 יולי 2023, במעמד הצדדים.

**בני שגיא, שופט
סגן נשיא**